

Köztünk járó focilegendák

Elválaszthatatlan volt a pályán Bálint Ferenc és Széll Károly

Bálint és Széll a Fások csapatában, 1963-ban...

FORRÁS: BÁLINT FERENC MAGÁNARCHÍVUMA

... és napjainkban

FOTÓ: KATONA ZOLTÁN

● **A több mint százéves udvarhelyi focitörténetből ma a hatvanas-hetvenes évek két nagyon jelentős footballistájának, Bálint Ferencnek és Széll Károlynak a karrierjét elevenítjük fel. Ahogy a pályán éveikig együtt játszottak, úgy nyugdíjas korukban is együtt maradtak: tőzsomszédok a lakótelepen.**

KATONA ZOLTÁN

Az 1944. augusztus 4-én született Bálint Ferencnek első edzője Papp-Zakor Endre volt, a fiatal Ferenc 17 évesen került az UMTE felnőtt csapatába, ahol rövid időn belül alapemberré vált. Alig 18 évesen a másodosztályos Marosvásárhelyi Mureşul csapatának játékosa lett, ahol egy évet futbalozott, együtt játszott a szintén udvarhelyi születésű Bálint Andorral, illetve a székelykeresztúri Győrfi Csabával. Egy edzővel való konfliktus miatt egy évnyi eltiltást kapott, ezalatt Udvarhelyen csak edzhetett, de nem játszhatott.

A katonaságnál (1965 őszén) a Cimentul Fieni, majd a Gloria Bârlad játékosa volt, de a leszerelés után nem ment vissza a Gloriához,

inkább hazatért, és dolgozni kezdett a Tehnoutilajban, illetve a helyi Fások csapatában focizott tovább. A másodosztályú Ceahlăul Piatra Neamţ is szerette volna leigazolni, de nem tágított, maradt Udvarhelyen. Brassóba kerüléséhez köze volt az egykori (közben Vásárhelyről a Cenk alá igazolt) székelykeresztúri származású csapatársnak, Győrfi Csabának is: a Steagul Roşu balösszekötője, Năftănăilă Fogarason autóbalesetben meghalt 1967 nyarán, Bálint akkor tökéletesen megfelelt a posztra, így Csabáék 1968 őszén utánajöttek és elvitték Brassóba. A játék jól ment az egész csapatnak (Valentin Stănescu és Nicolae Proca voltak az edzők), 1969-ben bajnoki címet ünnepelhetek, és feljutottak az első osztályba.

„En tartalék soha nem voltam, abból a csapatból nem tudtam hiányozni. A játékosok is szerettek,

ment is a játék. 1973-ban harmadikok lettünk, azelőtt mindig negyedik-ötödik-hatodikok voltunk. De akkor nem tudtunk bajnokságot nyerni, akkor csak az FC Argeş vagy a bukarestiek nyertek” – emlékszik vissza.

Öt idényt töltött a Steagulnál, 1973 nyarán, 29 évesen tért haza a másodosztályba került Székelyudvarhelyi Textilbe, ám a csapat az idény végén ki is esett. Bálint egy év múlva visszament Brassóba, a másodosztályba, de inszalagszakadást szenvedett, játékoskarrierje nagyjából befejeződött. Később a harmadosztályos gyergyószentmiklósi csapat játékos-edzője lett, edzősködött a Csíkszeredai Építőknél, a Szentegyházi Vasasnál, amellyel megyei bajnok lett, majd a rendszerváltás után a Sportiskola edzője volt. Két alkalommal is volt a Székelyudvarhelyi Hargita felnőttcsapatának edzője (1991–93 és 1995–97 között), majd az 1997-ben létrehozott Budvár FC ificsapatait irányította egészen nyugdíjazásáig.

Csapatársa és jó szomszédja, Széll Károly 1942. január 27-én született Székelyudvarhelyen, 12 éves korában kezdett edzésekre járni, az ifjúsági csapatokban elinté Papp István és Mósa István voltak az edzői. A felnőtt csapatba

az 1960–61-es bajnokság második felében került be többedmagával. 1961 és 1965 között Széll a Fásokban játszott, katonai szolgálata idején (1965–67) pedig az aradi katonacsapatba, majd a Szászrégeni Lendület együttesébe került. A tartományi bajnokságban 1966-ban harmadik helyen végzett a Lendület, Széll 33 találattal a 12. csoport gólkirálya lett. 1967 késő őszén a Marosvásárhelyi ASA-hoz került, azonban a téli felkészülés után az első meccse idehaza a Jiul elleni, botrányba fulladt kupatalálkozó volt. Érdekeség, hogy egy héttel korábban az ASA épp a Jiullal játszott edzőmérkőzést, amelyen Széll alaposan kifigyelte a játékukat, így talán nem is volt meglepő, hogy a 6. percben megszerezte a vezetést a Fásoknak. Azonban a Ji-

ul még az első féldőben rúgott két gólt, a második féldő elején pedig a bíró lefújta a meccset, mert a nézők közül néhányan bementek a pályára.

A Pötyi becenevű Széll majdnem tíz évig csapatkapitány is volt, általában az irányító, középső középpályás posztján vagy bal oldali támadóként játszott. Játékoskarrierjét a B osztályból való kiesés után egy évvel, 1975-ben hagyta abba, de visszavonulása után, a hetvenes évek második felében és a nyolcvanas évek elején több szerepet is elvállalt az akkori Haladásnál, volt a csapat edzője fél évig, később intézője. A Matrica gyárban dolgozott munkavédelmi felelősként, a városi minifoci-bajnokságban a vállalat csapatában futbalozott.

Száz év labdarúgás dióhéjban

Idén ünnepeljük a székelyudvarhelyi labdarúgás 100. évfordulóját: noha már korábbról vannak adataink arról, hogy futbaloztak a város területén, a Székelyudvarhelyi Hargita TE–Székelykeresztúri Atlétikai Club (3–0) barátságos mérkőzés dátumát (1921. június 19.) tartjuk az udvarhelyi foci születésnapjának. Az udvarhelyi futball történetét bemutató, az eddigi-eknél jóval több adatot és fényképet tartalmazó kötet néhány hét múlva fog megjelenni, de addig lapunkban a valójában jóval több mint százéves történet néhány kivonatolt epizódját elevenítjük fel.